Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 13. aprila 2018 *

„Javni uslužbenci – Uradniki – Začasni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Osebni prejemki – Osebje ESZD, ki dela v tretji državi – Člen 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom – Letna ocena dodatka za življenjske razmere – Sklep, s katerim se dodatek za življenjske razmere v Etiopiji zmanjša s 30 % na 25 % – Nesprejetje splošnih določb za izvajanje člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom – Odgovornost – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-119/17,

Ruben Alba Aguilera, uradnik Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD), stanujoč v Adis Abebi (Etiopija), in drugi uradniki in uslužbenci ESZD, katerih imena so v prilogi [1], ki jih zastopata S. Orlandi in T. Martin, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski službi za zunanje delovanje (ESZD), ki jo zastopajo S. Marquardt in R. Spac, agenta, skupaj z M. Troncoso Ferrer, F.-M. Hislaire in S. Moya Izquierdo, odvetniki,

tožena stranka,

katere predmet je predlog na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti sklepa ESZD z dne 19. aprila 2016 o zmanjšanju dodatka za življenjske razmere, ki se plača osebju Evropske unije, ki dela v Etiopiji, s 1. januarjem 2016 in za povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi nastala tožečim strankam,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik, I. Labucka, sodnica, in I. Ulloa Rubio (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 12. decembra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

1 Seznam drugih uradnikov in uslužbencev ESZD je priložen le različici, ki se vroči strankam.

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 1b Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), med drugim določa, da se „[r]azen če ni drugače določeno v teh kadrovskih predpisih, […] Evropska služba za zunanje delovanje v teh kadrovskih predpisih obravnav[a] kot institucije Unije“.

2 Člen 10 Kadrovskih predpisov določa:

„Ustanovi se odbor za Kadrovske predpise, ki je sestavljen iz predstavnikov institucij Skupnosti in enakega števila predstavnikov njihovih odborov uslužbencev. O postopku imenovanja članov odbora za Kadrovske predpise odločijo institucije v medsebojnem soglasju.“

3 V členu 110(1) Kadrovskih predpisov je določeno:

„Splošne določbe za izvajanje kadrovskih predpisov sprejme organ za imenovanja vsake institucije po posvetovanju z odborom uslužbencev in Odborom za kadrovske predpise.“

4 Priloga X h Kadrovskim predpisom v skladu s svojim členom 1 predpisuje posebne določbe o odstopanju za uradnike Unije, ki delajo v tretji državi.

5 Člen 1 Priloge X h Kadrovskim predpisom določa:

„Priloga [X] predpisuje posebne in izjemne določbe za uradnike Evropske unije, ki delajo v tretji državi.

[…]

Splošne določbe za izvajanje se sprejmejo v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov.“

6 Člen 8, prvi odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom določa:

„Organ za imenovanja lahko izjemoma s posebnim obrazloženim sklepom uradniku prizna dopust za počitek zaradi zelo težkih življenjskih razmer v kraju zaposlitve. Organ za imenovanja določi kraje oziroma mesto/a, za katera se tak dopust lahko odobri.“

7 Člen 10(1) Priloge X h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Dodatek za življenjske razmere se določi glede na kraj zaposlitve uradnika, izrazi pa se v odstotku referenčnega zneska. Ta referenčni znesek vključuje celotno osnovno plačo ter dodatek za izselitev, gospodinjski dodatek in otroški dodatek, od te vsote pa se odštejejo obvezni odtegljaji, navedeni v Kadrovskih predpisih ali uredbah, sprejetih za njihovo izvajanje.

[…]

Organ za imenovanja se lahko odloči, da bo poleg dodatka za življenjske razmere odobril dodatno premijo, če je bil uradnik večkrat razporejen na kraj zaposlitve, ki velja za težkega ali zelo težkega. Ta dodatna premija ne presega 5 % referenčnega zneska […]“

8 S sklepom z dne 3. decembra 2014 je generalni administrativni direktor Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD) sprejel smernice metodologije za določitev dodatka za življenjske razmere in za dodelitev dopusta za počitek (v nadaljevanju: sklep z dne 3. decembra 2014). Ta sklep, ki je bil sprejet na podlagi sklepa visoke predstavnice Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko z dne

17. decembra 2013 o dodatku za življenjske razmere in dodatni premiji iz člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom (v nadaljevanju: sklep z dne 17. decembra 2013), je začel veljati 1. januarja 2015.

Dejansko stanje

9 Tožeče stranke, A. Ruben Alba Aguilera in druge osebe, katerih imena so navedena v prilogi, so uradniki ali uslužbenci, zaposleni pri delegaciji Evropske unije v Etiopiji.

10 Generalni direktor za proračun in upravo ESZD je 19. aprila 2016 na podlagi člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom sprejel sklep o spremembi zneska dodatka za življenjske razmere (v nadaljevanju: DŽR), ki se izplača uslužbencem, napotenim v tretje države (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). S tem sklepom se DŽR, ki se uporablja za osebje Unije, ki dela v Etiopiji, zmanjša s 30 na 25 % referenčnega zneska. Poleg tega iz sklepa, ki ga je isti dan generalni direktor za proračun in upravo ESZD sprejel v zvezi z dodelitvijo dopusta za počitek za uradnike, za začasne in pogodbene uslužbence, ki delajo v tretji državi, izhaja, da se dopust za počitek odobri samo, če kraj zaposlitve velja za težkega ali zelo težkega. Glede na to, da je bila stopnja DŽR, ki se uporablja za osebje Unije, napoteno v Etiopijo, zmanjšana, so tožeče stranke izgubile tudi pravico do dopusta za počitek.

11 Tožeče stranke so na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov posamezno med 13. in 18. julijem 2016 pri organu za imenovanja (v nadaljevanju: OI) ali organu, pristojnem za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), vložile pritožbo zoper izpodbijani sklep.

12 Z odločbo z dne 9. novembra 2016 sta OI in OPSP zavrnila te pritožbe.

Postopek in predlogi strank

13 Tožeče stranke so 20. februarja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo.

14 ESZD je 15. maja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo.

15 Z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 4. septembra 2017, so zastopniki tožečih strank obvestili Splošno sodišče, da Tanja Haller umika tožbo.

16 S sklepom z dne 25. septembra 2017 je predsednik petega senata Splošnega sodišča T. Haller izbrisal s seznama tožečih strank.

17 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem s 1. januarjem 2016 zmanjšuje DŽR, ki se plačuje osebju, napotenemu v Etiopijo, s 30 na 25 % referenčnega zneska;

– ESZD naloži, da tožečim strankam iz naslova nepremoženjske škode plača pavšalni znesek, katerega znesek Splošno sodišče določi *ex aequo et bono*;

– ESZD naloži plačilo stroškov.

18 ESZD Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlogi za razglasitev ničnosti

19 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen, ker je nezakonit.

20 Tožeče stranke navajajo tri tožbene razloge v podporo svoji trditvi, da naj bi bil izpodbijani sklep nezakonit. Prvi se nanaša na kršitev obveznosti, da se sprejmejo splošne določbe za izvajanje (v nadaljevanju: SDI), drugi na kršitev člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, tretji pa na očitno napako pri presoji.

21 V utemeljitev prvega tožbenega razloga tožeče stranke trdijo, da bi morala ESZD na podlagi člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom in v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov sprejeti SDI člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, preden je sprejela izpodbijani sklep.

22 V zvezi s tem tožeče stranke navajajo, da obveznost sprejetja SDI pred izvajanjem člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom izhaja iz sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), in da ESZD še vedno ni sprejela takih SDI niti ni v ta namen sprejela nobenega ukrepa.

23 Poleg tega tožeče stranke trdijo, da dejstvo, da je ESZD v notranjih smernicah, kot sta sklep z dne 17. decembra 2013 in sklep z dne 3. decembra 2014, določila merila, ki usmerjajo njeno presojo pri reviziji DŽR, ki se uporablja za uslužbence, ki delajo v tretji državi, ni upoštevno, ker ta merila niso določena v SDI.

24 Nazadnje, tožeče stranke trdijo, da se ESZD ne more sklicevati na dejstvo, da je bila sodba z dne 17. marca 2016 v zadevi Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156) razglašena šele 17. marca 2016, kar je malo več kot en mesec pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, glede na to, da je bila obveznost sprejetja SDI za Prilogo X h Kadrovskim predpisom določena že v sodbi z dne 25. septembra 2014, Osorio in drugi/ESZD (F-101/13, EU:F:2014:223), in da je v vsakem primeru obveznost sprejetja SDI za Prilogo X h Kadrovskim predpisom določena v členu 1, tretji odstavek, navedene priloge.

25 ESZD ne izpodbija dejstva, da iz sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), izhaja, da bi morala sprejeti SDI glede člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, saj obveznost iz člena 1, tretji odstavek, navedene priloge zajema tudi določbe, ki urejajo DŽR.

26 Vendar ESZD trdi, da se okoliščine, ki so privedle do sprejetja sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), bistveno razlikujejo od teh v obravnavanem primeru. ESZD v zvezi s tem trdi, da je bila v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), edina pravna podlaga, s katero je razpolagala pred sprejetjem sklepa, ki je privedel do odprave DŽR za uradnike ali uslužbence, ki delajo v delegaciji Unije na Mauritiusu, člen 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom. Nasprotno pa sta bila v obravnavani zadevi pred sprejetjem izpodbijanega sklepa sprejeta dva okvirna ukrepa, in sicer sklep z dne 17. decembra 2013 in sklep z dne 3. decembra 2014, cilj teh sklepov pa je bil, da ji omogočita letno revizijo DŽR, kot jo zahteva člen 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom.

27 Zato ESZD meni, da sta sklep z dne 17. decembra 2013 in sklep z dne 3. decembra 2014 SDI člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, ki sta sprejeta v skladu z zahtevami iz člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom, oziroma ju je mogoče z njimi vsaj enačiti, pri čemer sta skladna z merili, določenimi v sodbi z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156).

28 Prvič, iz sodne prakse izhaja, da se SDI v smislu člena 110 Kadrovskih predpisov nanašajo na SDI, ki jih izrecno prepisujejo nekatere posebne določbe Kadrovskih predpisov. Če ni izrecno predpisano, se zahteva za sprejetje SDI, za katere veljajo formalni pogoji iz člena 110 Kadrovskih predpisov, dopusti le izjemoma, in sicer, kadar so določbe Kadrovskih predpisov tako nejasne ali netočne, da ne omogočajo njihove nearbitrarne uporabe (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 1997, Echauz Brigaldi in drugi/Komisija, T-156/95, EU:T:1997:102, točka 53 in navedena sodna praksa).

29 Zato je sprejetje SDI nujno v dveh primerih, in sicer, kadar jih zakonodajalec izrecno predvidi ali kadar so potrebne glede na samo naravo določb, ki jih je treba izvajati.

30 V konkretnem primeru sicer člen 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, ki je pravna podlaga za izpodbijani sklep, ne vsebuje izrecne določbe, ki predpisuje sprejetje SDI, vendar pa člen 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom, ki spada v prvo poglavje navedene priloge, ki zadeva „Splošne določbe“ posebnih določb in določb o odstopanju, ki se uporabljajo za uradnike, napotene v tretjo državo, izrecno določa tako obveznost.

31 V zvezi s tem so določbe člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom splošne, SDI, katerih sprejetje predpisuje, pa se nanašajo na celotno Prilogo X h Kadrovskim predpisom vključno z določbami, ki urejajo dodelitev DŽR iz člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom. Zato mora institucija Unije, ki izvaja te določbe, v skladu s členom 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom sprejeti SDI člena 10 te priloge.

32 Obveznost iz člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom, da se pred sprejetjem sklepa o spremembi zneska DŽR, ki velja za uslužbence, ki delajo v tretji državi, sprejmejo SDI, je posledica dejstva, da člen 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom OI daje posebej široko diskrecijsko pravico glede ugotavljanja življenjskih razmer v tretjih državah. Zakonodajalec je tako z določitvijo te obveznosti želel, da so merila, v skladu s katerimi bo izvedena ta ugotovitev, določena v skladu s postopkom sprejetja SDI iz člena 110(1) Kadrovskih predpisov, kar je postopek, ki OI omogoča seznanitev z upoštevnimi parametri, tako da se posvetuje s svojim odborom uslužbencev in pridobi mnenje odbora za Kadrovske predpise. Poleg tega je zakonodajalec želel, da se ta merila opredelijo abstraktno in neodvisno od katerega koli postopka, s katerim se v posameznem primeru ponovno določa znesek DŽR, ki velja za uslužbence, ki delajo v tretji državi, zato da bi odpravil tveganje, da bi na izbiro meril vplival rezultat, ki ga potencialno želi doseči uprava (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD, T-792/14 P, EU:T:2016:156, točka 32).

33 V teh okoliščinah za člen 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom ni mogoče šteti, da predpisuje zgolj formalni pogoj, ki ga mora izpolnjevati sklep o spremembi zneska DŽR, ki se uporablja za uslužbence, ki delajo v tretji državi, kot je izpodbijani sklep. Ta člen namreč določa, da je predhodno sprejetje SDI v skladu s postopkom iz člena 110(1) Kadrovskih predpisov pogoj, ki ga je nujno treba izpolniti, da bi bil sklep, kot je izpodbijani sklep, lahko zakonito sprejet (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD, T-792/14 P, EU:T:2016:156, točka 33).

34 Na prvem mestu pa je treba ugotoviti, da ESZD, ki v zvezi s svojimi uslužbenci deluje kot institucija v smislu Kadrovskih predpisov, še vedno ni sprejela SDI za izvajanje člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom v skladu z določbami člena 110 Kadrovskih predpisov.

35 V konkretnem primeru najprej sklepa z dne 17. decembra 2013 in sklepa z dne 3. decembra 2014 ni mogoče šteti za SDI v smislu člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom. Za sprejetje zgolj internih smernic, kot sta ta sklepa, institucije namreč niso dolžne spoštovati pogojev iz člena 110 Kadrovskih predpisov in zlasti ne pridobiti mnenja Odbora za Kadrovske predpise in se posvetovati z odborom uslužbencev institucije, ki jo te zadevajo. Nasprotno pa člen 110 Kadrovskih predpisov določa, da institucija ne sme sprejeti SDI brez dveh pogojev, in sicer posvetovanja s svojim odborom uslužbencev in pridobitve mnenja Odbora za Kadrovske predpise.

36 Dalje, na obravnavi je ESZD navedla trditev, da sklep z dne 17. decembra 2013 in sklep z dne 3. decembra 2014 ne potrebujeta mnenja Odbora za Kadrovske predpise, da bi bila SDI, saj se ta sklepa uporabljata le za uslužbence, ki delajo v delegacijah Unije v tretjih državah. Po mnenju ESZD pa so osebje, ki dela v tretjih državah, uradniki ali uslužbenci ESZD ali Komisije, naj bi bilo zato potrebno posvetovanje le z odborom uslužbencev ESZD in odborom uslužbencev Komisije.

37 V zvezi s tem je treba poudariti, da take razlage ni mogoče sprejeti, saj je zakonodajalec Unije v členu 110 Kadrovskih predpisov izredno predpisal zavezujočo določbo, ki jasno ločuje med obveznostjo OI ali OPSP, da se posvetuje z odborom uslužbencev zadevne institucije in obveznostjo OI ali OPSP, da pridobi mnenje paritetnega organa, ki zajema predstavnike administracije in osebja vseh institucij, to je Odbora za Kadrovske predpise. Člen 110 Kadrovskih predpisov namreč Odboru za kadrovske predpise daje pristojnost, da poda mnenje glede vseh SDI, kar nujno pomeni, da ta mnenja lahko vplivajo na odločitev OI ali OPSP. Domneva, da bi bila sklep z dne 17. decembra 2013 in sklep z dne 3. decembra 2014 nujno enaka, če bi bila sprejeta po pridobitvi mnenja Odbora za Kadrovske predpise bi izničila obveznost pridobitve mnenja tega odbora, ki mora imeti možnost, da se izjavi glede meril, ki upravo vodijo pri izvrševanju njene široke diskrecijske pravice pri reviziji zneska DŽR. Mnenje Odbora za Kadrovske predpise je torej potrebno, da se zagotovi, da so ukrepi za izvajanje Kadrovskih predpisov, ki jih sprejmejo različne institucije, dosledni in spoštujejo načelo enotnosti Kadrovskih predpisov.

38 Nazadnje, treba je ugotoviti, da je mnenje zunanjega in medinstitucionalnega organa, kot je Odbor za Kadrovske predpise, potrebno za zagotovitev, da so merila, v skladu s katerimi se ugotovijo življenjski pogoji v tretjih državah, določena abstraktno in neodvisno od vsakršnega postopka, katerega predmet je revizija zneska DŽR, zato da se prepreči, da bi na izbiro teh meril vplival rezultat, ki ga potencialno želi uprava. To še toliko bolj velja, ker so nekatera merila iz člena 3 sklepa z dne 3. decembra 2014, kot so „cilji splošne politike“, „težave pri zaposlovanju“ ali „ocena proračunskega učinka“, ki se lahko upoštevajo v zadnji fazi določitve DŽR, merila, ki zadevajo vse institucije, in ne le ESZD.

39 Zato ob upoštevanju obveznosti ESZD, da sprejme SDI člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom, dejstvo, da sta OI in OPSP v sklepu z dne 17. decembra 2013 in v sklepu z dne 3. decembra 2014 določila merila, ki lahko usmerjajo njuno presojo pri reviziji DŽR, ki se uporablja za uslužbence, ki delajo v tretjih državah, ni upoštevno, saj ta sklepa nista SDI v smislu člena 110 Kadrovskih predpisov, ker nista bila sprejeta po postopku, določenem v tem členu.

40 Na drugem mestu je treba glede trditve ESZD, da je bila sodba z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), izrečena šele en mesec pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, poudariti, da je obveznost sprejetja SDI določena s členom 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 33 sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), podalo razlago pravil iz člena 110(1) Kadrovskih predpisov in člena 1, tretji odstavek, Priloge X h Kadrovskim predpisom, ki jih pojasnjuje in po potrebi natančneje določa njihov pomen in obseg, tako da zlasti navaja, na kakšen način jih je treba ali bi jih bilo treba razumeti in uporabljati od njihovega začetka veljavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2011, Komisija/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, točka 164 in navedena sodna praksa).

41 Poleg tega ESZD ni navajala nobene posebne okoliščine, ki bi ji preprečevala, da iz sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), izpelje vse posledice pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, tako da bi po potrebi odložila sprejetje tega sklepa.

42 V teh okoliščinah nič ne more opravičiti zamude ESZD, da izpolni svojo obveznost sprejetja SDI za celotno Prilogo X h Kadrovskim predpisom.

43 Iz vseh zgoraj navedenih preudarkov izhaja, da je ESZD kršila svojo obveznost sprejetja SDI člena 10 Priloge X h Kadrovskim predpisom.

44 Zato je treba, ne da bi bilo treba preučiti druge tožbene razloge, ki jih navajajo tožeče stranke, izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem s 1. januarjem 2016 zmanjšuje DŽR, ki se plačuje osebju Unije, ki dela v Etiopiji.

Odškodninski zahtevek

45 Tožeče stranke trdijo, da so zato, ker ESZD ni izvršila sodbe z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156), ki se nanaša na obveznost sprejetja SDI, utrpele nepremoženjsko škodo. V zvezi s tem zahtevajo, da se ESZD naloži, naj jim iz naslova nepremoženjske škode, ki so jo utrpele, izplača pavšalni znesek, ki ga *ex æquo et bono* določi Splošno sodišče.

46 ESZD predlaga zavrnitev predloga za plačilo odškodnine.

47 V zvezi s tem je glede učinkov *erga omnes* sodbe o razglasitvi ničnosti ustaljena sodna praksa, da neizvršitev sodbe o razglasitvi ničnosti pomeni kršitev zaupanja v pravni sistem Unije, do katerega mora biti upravičen vsak posameznik in ki med drugim temelji na spoštovanju odločb, ki jih izdajo njena sodišča, in sama po sebi, neodvisno od vsakršne premoženjske škode, ki lahko iz tega izhaja, povzroči nepremoženjsko škodo za stranko, ki je dosegla ugodno sodbo (sodbi z dne 12. decembra 2000, Hautem/EIB, T-11/00, EU:T:2000:295, točka 51, in z dne 15. oktobra 2008, Camar/Komisija, T-457/04 in T-223/05, neobjavljena, EU:T:2008:439, točka 60).

48 Vendar je ustaljena sodna praksa tudi, da čeprav splošna veljavnost sodbe o razglasitvi ničnosti sodišča Unije velja tako za izrek sodbe kot tudi za razloge, ki so njegova nujna podlaga, ta ne more povzročiti ničnosti akta, ki sodišču Evropske unije ni bil predložen v presojo, je pa pri njem podana ista nezakonitost. Upoštevanje obrazložitve, iz katere so razvidni razlogi za nezakonitost, ki jo je ugotovilo sodišče Unije, je namreč namenjeno zgolj določitvi točnega pomena tega, o čemer je bilo odločeno v izreku. Razlog iz sodbe o razglasitvi ničnosti ne more veljati za osebe, ki niso bile stranke v postopku in v zvezi s katerimi s sodbo ni bilo mogoče ničesar odločiti. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da člen 266(1) PDEU zadevni instituciji sicer nalaga, da mora preprečiti, da bi akt, s katerim bo nadomeščen akt, ki je bil razglašen za ničen, vseboval enake nepravilnosti, kot so bile ugotovljene v sodbi o razglasitvi ničnosti, vendar se s to določbo ne zahteva, da mora ta na zahtevo zainteresiranih znova preučiti enake ali podobne odločbe, ki domnevno vsebujejo enako nepravilnost in so imele druge naslovnike kot tožečo stranko (glej sodbo z dne 14. septembra 1999, Komisija/AssiDomän Kraft Products in drugi, C-310/97 P, EU:C:1999:407, točke od 54 do 56 in navedena sodna praksa).

49 V obravnavanem primeru tožeče stranke niso bile stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESZD (T-792/14 P, EU:T:2016:156). Zato se ne morejo sklicevati na sodno prakso, navedeno v točki 47 zgoraj, zaradi uveljavljanja obstoja nepremoženjske škode, vezane na neizvršitev te sodbe.

50 Poleg tega je, kar zadeva nepremoženjsko škodo strank v zvezi z nezakonitostjo akta, razglašenega za ničnega, v skladu z ustaljeno sodno prakso razglasitev ničnosti s strani Splošnega sodišča sama po sebi ustrezno nadomestilo in načeloma zadošča za katero koli nepremoženjsko škodo, ki bi jo lahko utrpela tožeča stranka (glej sodbo z dne 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, točka 82 in navedena sodna praksa).

51 Zato je treba zavrniti odškodninski zahtevek tožečih strank.

Stroški

52 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker ESZD s svojimi predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožečih strank naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. **Sklep Evropske službe za zunanje delovanje (ESZD) z dne 19. aprila 2016, s katerim se s 1. januarjem 2016 dodatek za življenjske razmere, ki se plačuje osebju Evropske unije, ki dela v Etiopiji, zmanjša s 30 na 25 % referenčnega zneska, se razglasi za ničen.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **ESZD se naloži plačilo stroškov.**

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 13. aprila 2018.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
D. Gratsias